

Þriðjudaginn 14. apríl 1987.

Nr. 156/1985. **Auðunn Guðmundsson**

(Páll Arnór Pálsson hrl.)

gegn

Vörubílastjórafélagi Suðurnesja

(Hrafnkell Ásgeirsson hrl.)

og til réttargæslu

fjármálaráðherra f.h. ríkissjóðs

Lögbann. Skaðabætur. Miski.

Dómur Hæstaréttar.

Mál þetta dæma hæstaréttardómararnir Magnús Thoroddsen, Guðmundur Jónsson, Magnús Torfason og prófessorarnir Arnljótur Björnsson og Sigurður Líndal.

Áfrýjandi skaut máli þessu til Hæstaréttar með stefnu 24. júní 1985. Eru dómkröfur hans þær að stefndi verði dæmdur til að greiða honum 1.350.000,00 krónur ásamt 42% ársvöxtum frá 11. apríl 1983 til 30. júní s.á. og dómvöxtum frá þeim degi til greiðsludags auk málskostnaðar í héraði og fyrir Hæstarétti.

Stefndi gerir þær dómkröfur að hinn áfrýjaði dómur verði staðfestur og stefnda verði dæmdur málskostnaður úr hendi áfrýjanda.

Engar kröfur eru gerðar á hendur réttargæslustefnda og hann gerir engar kröfur á hendur áfrýjanda.

Fyrir Hæstarétt hafa verið lögð allmörg ný skjöl, þar á meðal kærur stefnda, Vörubílastjórafélags Suðurnesja, á hendur áfrýjanda og skýrslur lögreglu af því tilefni.

Áfrýjandi sundurliðar kröfur sínar þannig að fyrir missi vinnutekna krefst hann bóta að fjárhæð 500.000,00 krónur, en fyrir miska krefst hann 850.000,00 króna.

Í gögnum þeim sem fyrir liggja í málinu, þar á meðal skattframtölum áfrýjanda 1978-1983, er ekkert sem bendir til að áfrýjandi hafi misst tekjur vegna lögbanns þess sem á var lagt 8. nóvember 1979 eða orðið fyrir öðru fjártjóni. Ber því að sýkna stefnda af öllum bótakröfum fyrir fjártjón.

Lögbannsaðgerðum stefnda fylgdu blaðaskrif. Aðgerðirnar beindust sérstaklega gegn persónu áfrýjanda og röskuðu þráfaldlega

friði hans til að stunda atvinnu sína. Má fallast á það með áfrýjanda að þetta hafi valdið honum óþægindum. Telst fégjald fyrir framan-greindan miska hæfilega ákveðið 50.000,00 krónur.

Samkvæmt þessu og með vísan til 27. gr., sbr. 1. mgr. 24. gr. laga nr. 18/1949 ber stefnda að greiða áfrýjanda 50.000,00 krónur með vöxtum eins og greinir í dómsorði, en upphafstíma þeirra er ekki sérstaklega mótmælt. Þá ber að dæma stefnda til að greiða áfrýjanda 60.000,00 krónur samtals í málskostnað í héraði og fyrir Hæstarétti.

D ó m s o r ð:

Stefndi, Vörubílstjóræfælag Suðurnesja, greiði áfrýjanda, Auðuni Guðmundssyni, 50.000,00 krónur með 42% ársvöxtum frá 11. apríl 1983 til 30. júní s.á., og dómvöxtum frá þeim degi til greiðsludags, og 60.000,00 krónur samtals í málskostnað í héraði og fyrir Hæstarétti.

Dómi þessum ber að fullnægja að viðlagðri aðför að lögum.

Dómur bæjarþings Reykjavíkur 19. apríl 1985.

I.

Mál þetta, sem dómtekið var að loknum munnlegum málflutningi 14. mars sl., höfðaði Páll Arnór Pálsson hrl., Bergstaðastræti 14, Reykjavík, fyrir hönd Auðuns Guðmundssonar, nnr. 0857-4588, Þverholti 2, Keflavík, fyrir bæjarþingi Reykjavíkur með stefnu þingfestri 30. júní 1983, gegn Sigurði Guðjónssyni, nnr. 7859-1544, Lyngmóa 6, Njarðvík, formanni Vörubílstjóræfælags Suðurnesja fyrir hönd félagsins.

Fjármálaráðherra fyrir hönd ríkissjóðs er stefnt til réttargæslu.

Dómkröfur stefnanda eru þær að stefndi greiði stefnanda kr. 1.350.000,00 ásamt 42% ársvöxtum frá 11. apríl 1983 til 30. júní 1873 og dómvöxtum skv. lögum nr. 56/1979 frá þeim degi til greiðsludags, auk málskostnaðar skv. gjaldskrá LMFÍ.

Dómkröfur stefnda eru krafa um sýknu af öllum kröfum stefnanda í máli þessu og að stefnda verði dæmdur málskostnaður úr hendi stefnanda. Til vara eru gerðar þær dómkröfur að kröfur stefnanda verði lækkaðar verulega og málskostnaður felldur niður.

Af hálfu réttargæslustefnda eru engar kröfur gerðar enda eru engar kröfur gerðar á hendur réttargæslustefnda.

II.

Málavextir eru þeir að hinn 13. september 1979 var stefnanda ásamt tveimur öðrum mönnum vikið úr Vörubílstjóræfélaga Suðurnesja. Með úrskurði fógætaréttar Keflavíkur, uppkveðnum 8. nóvember 1979, var lagt lögbann á akstur stefnanda. Með dómi, uppkveðnum á bæjarþingi Keflavíkur 25. júní 1980, var lögbann þetta staðfest. Dómi þessum var áfrýjað til Hæstaréttar ásamt dómum í málum tveggja annarra vörubílfreiðastjóra, þeirra Sverris Elentínussonar og Einars Svavarssonar. Þessi þrjú mál voru eins, sömu málavextir og sömu niðurstöður héraðsdómara. Var því ákveðið af lögmönnum aðila að láta einungis eitt málið ganga áfram til flutnings fyrir Hæstarétti og var það hæstaréttarmálið nr. 142/1980 Einar S. Svavarsson gegn Vörubílstjóræfélaga Suðurnesja og gagnsök. Skyldu málsúrslit í því máli verða ráðandi fyrir hin tvö. Með dómi Hæstaréttar, uppkveðnum 7. desember 1982, var lögbannið fellt úr gildi og brottvikning Einars S. Svavarssonar úr Vörubílstjóræfélaga Suðurnesja dæmd ógild. Jafnframt var viðurkenndur réttur áfrýjanda til þess að stunda leiguakstur vörubílfreiða í Keflavíkurborg, Njarðvíkurborg, Vatnsleysustrandarhreppi, Gerðahreppi, Miðneshreppi og Hafnahreppi.

Eftir að niðurstöður lágu fyrir í áðurgreindu hæstaréttarmáli hófust viðræður milli aðila um það hvernig staðið skyldi að niðurfellingu máls stefnanda í Hæstarétti og hvernig fara skyldi um með málskostnað. Lauk þessu með samkomulagi, dags. 8. apríl 1983, þar sem viðurkennt var af hálfu stefndu að niðurstaða Hæstaréttar í fyrrgreindu máli skyldi vera bindandi gagnvart aðilum, þannig að lögbannið teldist fellt úr gildi, brottvikning stefnanda úr Vörubílstjóræfélaga Suðurnesja metin ólögmat og viðurkenndur réttur hans til leiguaksturs vörubílfreiða á félagssvæði VBK. Þá var ákveðið að stefndi greiddi stefnanda kr. 12.500,00 í málskostnað í héraði og fyrir Hæstarétti. Þá var samþykkt að trygging í vörslu fógætans í Keflavík skyldi renna til greiðslu málskostnaðar. Í framhaldi af þessu var mál stefnanda í Hæstarétti fellt niður 11. apríl 1983.

Mál þetta höfðar stefnandi til greiðslu bóta úr hendi stefnda vegna lögbannsins.

III.

Af hálfu stefnanda er því haldið fram að ólögmat brottvikning hans úr Vörubílstjóræfélaga Suðurnesja, eftirfarandi lögbannsaðgerðir og málaferli hafi valdið honum miklu tjóni sem stefndi eigi að bæta, enda beri Vörubílstjóræfélagið ábyrgð á öllum aðgerðum gegn honum. Bótakrafa stefnanda byggist á ákvæðum 24. gr. laga nr. 18/1949 og einnig á almennum skaðabótareglum.

Vegna sérstöðu lögbanns og þeirrar erfiðu aðstöðu sem gerðarþoli sé

settur í séu ekki gerðar eins strangar kröfur til tjónþola um sönnun fyrir miska og lánstraustspjöllum eins og í almennum tilfellum. Ef gerðarbeiðandi vilji komast hjá bótagreiðslu vegna ólögmæts lögbanns verði hann oftast að hnekkja þeim löglíkum sem almennt verði taldar fyrir miska og lánstraustsspjöllum.

Lögbannið hafi haft þær afleiðingar fyrir stefnanda að hann hafi ekki getað stundað leiguakstur sem hann hafi gert í mörg ár þegar lögbannið var lagt á og hafi hann misst mikils í tekjum. Tekjumissirinn hafi komið niður á vetrarmánuðina, ca. 5-6 mánuði á ári, en á öðrum tíma ársins hafi stefnandi getað stundað aðra vinnu, verktakastarfsemi og þess háttar. Það hafi þó gengið erfiðlega á stundum þar sem forsvarsmenn stefnda hafi ekki látið hann í friði með stöðugum lögreglukærum og lögbannshótunum. Krafa um bætur fyrir vinnutekjutap stefnanda er krafa um bætur á lögbannstímanum, þ.e. frá byrjun nóvember 1979 til 11. apríl 1983 og eru bætur taldar að lágmarki kr. 500.000,00. Er þá átt við svokallað núvirði tekna á þeim degi er samkomulag náðist um niðurfellingu málsins í Hæstarétti og krafist vaxta frá þeim degi. Stefnandi telur eðlilegt að miða kröfu sína við hina raunverulegu skerðingu sem lögbannið hafi haft í för með sér, þ.e. hann hafi misst af tekjum af leiguakstri í 4 vetur, en yfir sumartímann hafi hann getað notað bifreiðina í verktakastarfsemi. „Dauði tíminn“ telst stefnanda vera:

nóv. 1979 - apríl 1980 6 mán. x kr. 26.000,00	= 156.000,00
nóv. 1980 - apríl 1981 6 mán. x kr. 26.000,00	= 156.000,00
nóv. 1981 - apríl 1982 6 mán. x kr. 26.000,00	= 156.000,00
nóv. 1982 - 11. apríl 1983 5 mán. x kr. 26.000,00	= 156.000,00 (sic)

Samtals 624.000,00

svo í greinargerð enda þótt í stefnu sé gerð krafa um kr. 500.000,00 í bætur vegna atvinnutjóns.

Stefnandi hefur lagt fram skattskýrslur en telur ekki alveg raunhæft að taka mið af skattskýrslum í sambandi við tekjutap þar sem nokkrir þættir hafi áhrif á tekjuöflun stefnanda og skattframtölin beri ekki með sér á hvaða mánuðum teknanna sé aflað.

Þá segi skattskýrslur stefnanda ekki hve miklar tekjur vörubifreiðastjórar í Keflavík höfðu á þessum árum, en þær geti hafa aukist verulega eftir 1979. Stefnandi sé þess fullviss að tekjur hans séu mun lægri á ofangreindum tíma hlutfallslega heldur en á árunum á undan og jafnframt að þær hafi lækkað verulega í hlutfalli við tekjur vörubifreiðastjóra almennt. Í því sambandi sé hægt að gera samanburð á raunverulegum tekjum árána 1977 - 1982 og hækkun taxta á dskj. 19.

Stefnandi hafi um margra ára skeið stundað leiguakstur með vörubifreið

og hafi hann verið með dýrt atvinnutæki í höndum. Það hafi verið næsta ómögulegt fyrir hann að hlaupa í önnur störf er hann var sviptur félagsréttindum. Þetta hafi stjórn stefnda mátt vera ljóst er hún svipti stefnanda atvinnunni og verði stefndi að bæta atvinnutjón stefnanda.

Stefnandi hafi orðið fyrir miklum viðskiptaspjöllum og mannorð hans beðið hnekki þar sem hann hafi þurft að þola það undir þriggja ára málaferlum að vera úthrópaður af forsvarsmönnum stefnda sem einhvers konar lögbrjótur og atvinnurekendur á Suðurnesjum hafi verið hótad öllu illu af sömu aðilum ef viðskiptum við stefnanda og féлага hans í fyrirtækinu Kambi hf. yrði ekki hætt. Þetta hafi leitt til þess að stefnandi hafi misst fjölda marga viðskiptavini og glatað viðskiptavild, sem hann hafi öðlast á 25 ára starfsferli sínum sem vörubifreiðastjóri. Þótt hæstaréttardómur í lögbanismáli hafi gengið stefnanda í vil og honum sé heimilt að hefja leiguakstur að nýju, þá hafi stefnandi misst fyrir fullt og allt stóran hluta af föstum viðskiptavinum vegna þriggja ára útilokunar frá leiguakstri vörubifreiða og sé allsendis óvíst að stefnandi geti unnið upp sams konar viðskiptavild og hann áður hafði. Í blaðagrein og viðtölum við þáverandi formann vörubílstjórafélagsins hafi birst alvarlegar ávirðingar á stefnanda og féлага hans í Kambi hf. og með því móti hafi verið komið óorði á stefnanda sem einhvers konar svikara við stétt sína. Allt þetta hafi haft mikinn mannorðshnekki í för með sér fyrir stefnanda. Atvinnuskerðing og illt umtal hafi haft mikil áhrif á fjölskyldu stefnanda og sé m.a. talið að lögbannsaðgerðirnar hafi komið af stað veikindum hjá eiginkonu stefnanda. Stefnandi gerir kröfu til þess að stefndi bæti honum upp viðskiptaspjöll, mannorðshnekki og fleira með kr. 850.000,00.

Samtals nema kröfur stefnanda í málinu kr. 1.350.000,00. Krafist er vaxta frá þeim degi að hæstaréttarmálið var fellt niður.

Samkvæmt 24. gr., sbr. 28. gr. laga nr. 18/1949 hafi stofnast ótvíræð bótaskylda gerðarbeiðanda gagnvart gerðarþola, stefnda í þessu máli. Í nefndu lagaákvæði segi að þegar meta skuli bætur megi bæði hafa hliðsjón til þess hvort gerðarbeiðandi hafi sýnt af sér vanrækslu eða gáleysi og til þess hvort gerðarþoli kunni að hafa veitt sérstakt tilefni til aðgerðanna eða tilhögunar þeirra með framkomu sinni í sambandi við þær. Ljóst sé að stefndi hafi sýnt af sér vítavert gáleysi með því að reka stefnanda úr félaginu án þess að uppfylla lágmarksskilyrði til brottrekstrar og án þess að hafa gildar ástæður. Stefnandi hafi hins vegar ekki gefið sérstakt tilefni til aðgerða stefnda umfram marga aðra í sama félagi.

Fjármálaráðherra er stefnt til réttargæslu fyrir hönd ríkissjóðs og er það gert vegna hugsanlegrar samábyrgðar ríkissjóðs með stefndu gagnvart stefnanda á grundvelli embættisvanrækslu bæjarfógetans í Keflavík, sem ekki hafi krafist nægrar tryggingar þegar lögban var lagt á. Þegar lögbanns-

beiðni kom fram hafi stefnandi krafist tryggingar að fjárhæð minnst gkr. 11.000.000,00, en fógæti hafi úrskurðað að gerðarbeiðandi skyldi einungis leggja fram tryggingu að fjárhæð gkr. 500.000,00. Sú fjárhæð hafi ekki dugað fyrir málskostnaði, en trygging af hálfu gerðarbeiðanda eigi að nægja fyrir málskostnaði og skaðabótum, sbr. 1. mgr. 12. gr. laga nr. 18/1949. Komi til þess að Vörubílstjóræfælag Suðurnesja geti eigi greitt þær bætur, sem félagið kunni að verða dæmt til þess að greiða, megi vænta þess að stefnandi gangi að ríkissjóði vegna embættismistaka fógæta. Ekki eru gerðar kröfur á hendur réttargæslustefnda í máli þessu.

IV.

Af hálfu stefnda er því haldið fram að stefnandi hafi gerst brotlegur við reglur Vörubílstjóræfælags Suðurnesja og þrátt fyrir áminningar hafi stefnandi ekki fengist til þess að fylgja settum reglum. Hafi stefnanda því verið vikið úr félaginu 13. september 1979. Eftir kröfu stefnda hafi verið lagt lögbann á leiguakstur stefnanda og hafi lögbannið verið staðfest á bæjarþingi Keflavíkur. Stefnandi hafi áfrýjað málinu til Hæstaréttar. Í máli Einars S. Svavarssonar gegn stefnda hafi Hæstiréttur felld lögbannið úr gildi og dæmt brottvikninguna ógilda. Niðurstaðan hafi verið byggð á því, að ekki hafi formlega verið rétt að brottvikningunni staðið. Ástæður brottvikningarinnar fái því ekki efnislega umfjöllun í Hæstarétti og það beri að hafa í huga við úrlausn máls þess sem hér sé um deilt.

Ljóst sé að stefnandi hafi ekki orðið fyrir neinu tjóni og beri skattframtöl hans þess ljósan vott.

Mikill samdráttur hafi orðið í akstri vörubífreiða síðustu ár á Suðurnesjum vegna mikils samdráttar í fiskveiðum. Þrátt fyrir þessa staðreynd hafi tekjur stefnanda aukist jafnt og þétt og hafi að minnsta kosti fylgt verðbólgunni. Skattframtölin hljóti að vera óræk sönnunargögn um þetta.

Af hálfu stefnda er mótmælt öllum fullyrðingum um „dauða tíma“ eins og orðað sé í sóknarskjölum. Rétt sé að stefnandi sundurliði tekjur sínar fyrir þau ár sem um er deilt, þ.e. hvernig þær skiptast niður á mánuði. Einnig væri rétt að upplýsa hvernig tekjur skiptust niður á mánuði á árunum 1976 til 1979.

Í sóknargögnum sé krafist greiðslu á brúttótekjum, en hvorki rekstrar-kostnaður né skattar af atvinnurekstri dregnir frá. Ekki sé sýnt fram á hvernig tekjutapið sé hugsað og enginn frádráttur vegna tekna annars staðar.

Með því að skoða skattframtöl stefnanda fyrir nefnd ár sé ljóst að tekjur hans séu miklu hærri en meðaltekjur þessa árs. Eins og framtölin beri með sér hafi stefnandi í engu orðið fyrir atvinnuskerðingu.

Þá er því einnig mótmælt að stefnandi hafi orðið fyrir miska. Þótt í mál-

inu hafi verið lagðar fram úrklippur úr blöðum, sanni það ekkert um það að stefnandi hafi orðið fyrir miska. Á meðan lögbannið stóð yfir hafi stefnandi ásamt félögum sínum rekið hlutafélagið Kamb með mesta myndarbrag. Hafi ekki sést á þeim rekstri að eigendurnir hafi orðið fyrir miska. Skorað er á stefnanda að upplýsa hvaða viðskiptasambönd hann hafi misst vegna lögbannsins.

Allan lagagrundvöll skorti til þess að leggja á stefnda ábyrgð vegna skerðingar á viðskiptasamböndum, mannorði, tekjuskerðingu og fleiru. Ekki liggi neitt fyrir í málinu að stefnandi hafi orðið fyrir slíkum skerðingum og jafnvel þótt svo væri að það væri af völdum stefnda.

Við munnlegan málflutning var því haldið fram, að veikindi eiginkonu stefnanda væru ókönnuð og ekkert væri vitað um heilsufar hennar fyrir lögbann.

Stefnandi hefur gefið skýrslu fyrir dóminum vegna máls þessa. Hér fyrir dómi eru einnig rakin mál tveggja annarra vörubifreiðastjóra á hendur stefnda. Mál þessi eru nr. 3781/1983 Sverrir Elentínusson gegn Vörubílstjórafélagi Suðurnesja og mál nr. 1130/1983 Einar S. Svavarsson gegn sama. Þeir Einar og Sverrir hafa gefið aðilaskýrslur í sínum málum og jafnframt hafa verið yfirheyrðir fyrir dómi þeir Guðlaugur Tómasson, fyrrverandi formaður stefnda, og Frímenn Ottósson, stjórnarmaður í stefnda. Lögmenn aðila eru sammála um það að yfirheyrslur þessar skuli hafa sama gildi og hefðu þær farið fram í þessu máli.

V.

Niðurstaða:

Stefnandi mun hafa hafið vörubílaakstur á árinu 1967. Á árinu 1973 stofnaði hann ásamt sex öðrum félögum í stefnda hlutafélagið Kamb og var það að sögn gert vegna lítillar atvinnu hjá vörubílastöð stefnda. Eftir stofnun Kambs hf. unnu stefnandi og félagar hans áfram sem vörubifreiðastjórar, jafnframt því sem þeir unnu hjá Kambi hf. Fram kom hjá Einari S. Svavarssyni við yfirheyrslu hér fyrir dómi að áður en honum og félögum hans var vikið úr stefnda hafi þeir mætt á vörubílastöð stefnda ef þeir höfðu ekkert annað að gera, þá hafi þeir skráð sig á stöðvarlista. En ef einhver annar hafði beðið þá að vinna eitthvað, þá hafi þeir gert það. Ekki hefur stefnandi upplýst hve stór hluti af tekjum hans síðustu árin, áður en lögbann var lagt á vörubílaakstur hans, stafaði af þeim akstri og hve stór hluti stafaði af vinnu hans hjá Kambi hf. Ekki hefur heldur verið upplýst hvenær árs tekna þeirra var aflað sem stefnandi hafði á þeim tíma sem lögbannið stóð. Fram kom hjá stefnanda að eftir að lögbannið var lagt á hafi hann einungis unnið hjá Kambi hf. og þar hafi ekki verið næg verkefni. Stefnandi hafi verið með kranabíl og hafi hann misst alla sína kranavinnu eftir að

lögbannið var lagt á og hafi hann hætt útgerð á kranabíl 1981 að því er stefnandi hélt. Bíl sinn leigði stefnandi Kambi hf., þannig að hann hafði leigutekjur af bílnum fyrir utan laun fyrir vinnu sína hjá Kambi hf. Fram kom hjá stefnanda að hann hafi í gegnum tíðina verið á gömlum bílum og reiknaði hann með að hafa verið aftan við meðaltal í tekjum.

Ekki hóf stefnandi störf að nýju á vörubílastöð stefnda eftir að lögbanninu var aflétt. Hann hélt fyrst áfram að vinna hjá Kambi hf., en hóf síðan starf sem leigubílstjóri. Nú hefur sonur stefnanda hafið vörubílaakstur á vörubílastöð stefnda í stað stefnanda.

Ekki hafa verið lögð fram gögn er sýni vinnutekjutap stefnanda, en lögð hafa verið fram sem dskj. 13-18 ljósrít skattframtala stefnanda á árunum 1978 til 1983. Jafnframt hefur verið lagt fram sem dskj. 21, ljósrít úr fréttabréfi Kjararannsóknarnefndar, febrúar 1984, bls. 54 og 55 og sem dskj. 22, yfirlit úr hagtolum mánaðarins, mars 1984, bls. 31 og 32, svo og sem dskj. 29, yfirlit um meðalkaup vörubifreiðastjóra á launum skv. upplýsingum frá Kjararannsóknarnefnd.

Við athugun á gögnum þessum kemur í ljós, að á árunum 1977 - 1979 hækka brúttótekjur stefnanda um 39% að meðaltali á ári, en á árunum 1980 til 1982 um 72% að meðaltali á ári.

Samkvæmt dskj. 21 virðist meðalhækkun á tekjum launþega á árunum 1977 - 1979 hafa verið um 50% á ári og á árunum 1980 - 1982 einnig um 50%. Samkvæmt dskj. 22 virðist meðalhækkun kauptaxta á árunum 1977 - 1979 hafa verið 48% á ári, en á árunum 1980 - 1982 50% á ári. Samkvæmt dskj. 29 hafa meðaltekjur vörubifreiðastjóra á launum hækkað um 59% að meðaltali á ári á árunum 1977 - 1979, en um 46% á ári á árunum 1980 - 1982.

Af hálfu stefnda hafa verið lögð fram ljósrít af skattframtölum þriggja vörubifreiðastjóra. Af framtölum tveggja þeirra verða litlar upplýsingar dregnar þar sem þar er einungis um að ræða eitt framtal frá hvorum. Á dskj. 23 - 26 eru framtöl eins vörubifreiðastjóra frá árunum 1980 - 1983. Samkvæmt framtölum þessum hafa brúttótekjur þessa vörubifreiðastjóra hækkað um 64% að meðaltali á ári á árunum 1980 til 1982.

Það sem hér hefur verið rakið sýnir að eftir að lögbannið var lagt á hækkuðu brúttótekjur stefnanda hlutfallslega meira að meðaltali á milli ára en árin á undan. Jafnframt, að eftir að lögbannið var lagt á var hlutfallsleg hækkun á brúttótekjum stefnanda að meðaltali á ári meiri en hlutfallsleg hækkun á tekjum launþega að meðaltali á ári og meira en hlutfallsleg meðalhækkun kauptaxta á ári og jafnframt meira en hlutfallsleg hækkun meðaltekna vörubifreiðastjóra á launum á ári. Einnig er hlutfallsleg meðalhækkun brúttótekna stefnanda á árunum 1980 til 1982 hærri en hlutfallsleg hækkun sömu tekna hjá vörubifreiðastjóranum, sem á framtölin á dskj.

23 - 26, en það var álit stefnanda að hjá þessum vörubifreiðastjóra myndi vera ágætis útkoma.

Þar sem stefnandi hefur ekki með öðrum hætti fært líkur að vinnutekjutapi sínu verður krafa stefnanda um bætur vegna vinnutekjutaps ekki tekin til greina.

Þegar virtar eru blaðagreinar þær sem lagðar hafa verið fram til stuðnings kröfu stefnanda um bætur vegna mannorðshnekkis og þá sérstaklega þegar lesnar eru tvær greinar í Suðurnesjatiðindum 28. september 1979, en það virðast vera fyrstu blaðaskrifin um þetta mál og svo þegar haft er í huga hvers konar lögbann er hér um að ræða, þá þykja ekki efni til þess að taka til greina kröfu stefnanda um bætur fyrir mannorðshnekki.

Gegn andmælum stefnda verður að telja fullyrðingar af hálfu stefnanda um veikindi eiginkonu stefnanda af völdum lögbannsins ósannaðar, enda hafa engin læknisvottorð verið lögð fram til stuðnings þessari fullyrðingu.

Ekki gat stefnandi tilgreint viðskiptavini, sem hann hefði misst vegna lögbannsins og ekki hafa verið færðar líkur að lánstraustspjöllum stefnanda og verður krafa um bætur fyrir viðskiptaspjöll, mannorðshnekki og annan miska því ekki tekin til greina.

Niðurstaða málsins verður því sú að stefndi verður sýknaður af kröfum stefnanda í máli þessu.

Eftir atvikum þykir rétt að hvor aðili um sig beri sinn kostnað af málinu.

Uppkvaðning dóms þessa hefur dregist nokkuð vegna mikilla anna dóm-
arans sem var Auður Þorbergsdóttir borgardómari.

D ó m s o r ð:

Stefndi, Vörubílstjórafélag Suðurnesja, skal vera sýkn af kröfum stefnanda, Auðuns Guðmundssonar, í máli þessu.

Málskostnaður fellur niður.